

Детство на св. Ивана Кръстителя.

Захарий и Елисавета живяха въ малкия градецъ Иута, близо до Витлеемъ. Когато излъзе ужасната заповѣдь на Ирода за избиване на децата, Захарий се случи въ Иерусалимъ и служеше въ Храма. Царь Иродъ бѣ чулъ за чудесата, които станаха при раждането на Ивана.

— Да не е този бждещиятъ иудейски царь, — помисли си той, и изпрати войници въ Иута, въ къщата на Захария, съ заповѣдь да се убие детето.

Но Елисавета видѣ отъ далече войниците, грабна сина си и избѣга въ горитѣ. Тамъ тя горещо се моли на Бога да спаси детето. По едно време забеляза, че цѣло отдѣление войници се движи право къмъ нея. Тя не знаеше где да бѣга вече и, отчаяна, се обърна къмъ скалистата планина съ молба:

— Планина Божия, скрий ме, скрий майката и сина!...

Въ мигъ скалитѣ се разтвориха предъ очитѣ на Елисавета и скриха нея и детето отъ войниците. Тѣ дълго време търсиха, но напраздно... Найсетне се завърнаха и съобщиха, че неможаха да намѣрятъ сина на Захария. Тогава Иродъ прати пакъ войници въ Иерусалимъ при бащата, за да го питатъ где е скрилъ сина си и, ако не каже това, да го убиятъ.

Когато войницитѣ влѣзоха въ храма, намѣриха Захария и други свещеници, а така сжщо и много книжници и фарисеи. Всички бѣха неприятели на Захария; мразѣха го, защото бѣ добъръ и народътъ го почиташе повече, отколкото тѣхъ.

Войницитѣ се обърнаха къмъ бащата на свети Ивана и му съобщиха царската воля. Захарий отговори:

— Нека Богъ бжде свидетель, че моитѣ думи сж прави: азъ незная где е моятъ синъ. Вие можете да пролѣте кръвта ми, но азъ съмъ невиненъ и Господъ ще приеме моята душа.

Но всички врагове на Захария завикаха, че той не казва истината, че крие сина си, и се нахвърлиха върху му съ викове, а войницитѣ изтеглиха мечоветѣ си и го убиха.

Облѣнъ съ кърви, бѣловласиятъ старецъ падна на мраморния подъ, между храмовата завеса и жертвеника; тамъ той предаде Богу духъ...

Въ това време майката на Ивана, чудесно спасена отъ Господа, не се върна въ Иута, а се посели въ една гориста пещера. Надъ нея растѣше сѣнчесто дърво, отрупано съ плодове, а долу бликаше изворъ съ бистра вода. Загубата на мжжа и страхътъ, че може и сина си да изгуби, покосиха силитѣ на праведната жена.